

—Però sempre estan “a uns quants quilòmetres d’aquí”, “a uns quants quilòmetres d’allà...”

—És evident. Olot no és una terra de pas. L’orografia així ho marca. L’Empordà sí que és, per exemple, una terra de pas. Olot, en aquest cas, és una terra de pas entre la muntanya i l’interior, però amb un flux molt més petit que el que puguin tenir les comarques de l’Empordà o el Gironès.

D’altra banda, els estudis indiquen que actualment la carretera de Banyoles a Olot registra una intensitat de trànsit de 7.000 vehicles/dia, i que aquesta xifra arribarà als 11.000 o 12.000 vehicles l’any 2000. En aquestes circumstàncies estem, tècnicament i moralment, capacitats per exigir que l’autovia que ha d’arribar fins a Banyoles es perllongui fins a Olot en aquella data. Veiem, doncs, que es donen condicions objectives perquè les nostres necessitats siguin ateses.

—Quines són les iniciatives urbanístiques que té previst emprendre l’Ajuntament d’Olot?

—A hores d’ara són vàries les actuacions que l’Ajuntament es disposa a realitzar. Concretament, la rehabilitació del nucli antic, sobre la qual ja s’ha elaborat un pla especial i s’ha constituït una societat anònima municipal. L’altre és un projecte singular: un gran parc de lleure en el llit del riu Fluvià previst per a l’any 2002 i que significarà una concepció europea de l’esport i el lleure. Per fer-ho possible ha calgut la depuració de la conca alta del riu, que ja està pràcticament acabada, i que ens permet instal·lar al llarg d’un quilòmetre de riu una àrea de bany, de parc, instal·lacions esportives, àrees de pic-nic, etc., en definitiva un concepte del lleure vinculat al medi ambient. Tot això amb el concepte d’Olot com a ciutat oberta i on la qualitat de vida és un valor important.

—Vostès tenen fama de ser independents a l’hora de dur a terme alguna iniciativa, de no sentir-se condicionats per res...

—Bé, el fet de trobar-se aïllat fa que l’olotí hagi hagut d’aprendre a resoldre’s els problemes per ell mateix. Per exemple, la indústria a la Garrotxa és en un tant per cent elevat de capital propi, a diferència de les indústries del Gironès. Ancestralment, la gent de la muntanya és molt més respectuosa amb el medi i amb la legalitat.

—Després de les ciutats de Barcelona i Girona, quina “capitalitat” o quin paper té Olot en l’entramat de les “capitalitats”.

—Des del punt de vista territorial hem participat sempre d’una demanda, i és que a Catalunya s’organitzés creant un sistema de ciutats eficient. Per això necessita un cap, que és Barcelona, una gradació de ciutats de diferents dimensions i, finalment, que aquesta xarxa de ciutats arribi a tots els racons del territori. Si aquest sistema compleix els requisits entenem que cada ciutat té el seu paper. Ni Girona pot fer el paper de Barcelona, ni Olot el de Girona, ni s’ha de voler que una ciutat suplanti l’altra. El que passa és que el nivell és molt competitiu entre ciutats: Barcelona competeix alhora amb Madrid, Montpeller o Tolosa; Girona podria fer-ho amb Manresa, Tortosa o Lleida... A Olot no volem estar fora d’aquesta competència, però no podem vendre allò que no tenim. Volem un medi natural que, per exemple, Girona té ocupat i trossejat.

—Cap on creix Olot?

—Olot creix en tots els sentits. En un sentit territorial, anant sortejant les valls i, simbòlicament, cap a una ciutat cada vegada més equilibrada i reintegrada en el medi ambiental. Volem un equilibri entre tots els barris, sectors i ciutadans.

—El cert és que la gent de la Garrotxa té unes característiques que la diferencien de la resta.

—Crec que la geografia i el clima marquen. Aquí tenim dos avantatges: que el nostre medi ambient no és agressiu i per tant conforma un element de bon caràcter, i que el nostre clima no té elements desagradables, com la tramuntana. Per contra tenim un efecte negatiu de tanca ment, que ens obliga a resoldre a casa tots els problemes i que afavoreix la in comunicació.

—Tenint en compte els elements que hem comentat de les muntanyes, les carreteres i l’arquitectura, quin seria per a vostè el color que defineix la ciutat d’Olot?

—El verd, sens dubte, i amb molta diferència amb d’altres colors. El gris de façana d’altres temps està desapareixent d’Olot per la neteja i restauració de façanes, amb colors vius, i l’augment de l’espai verd. En aquest sentit crec que les cases de l’Onyar, a Girona, són un model a imitar.